CENZURAT.

PLAIURI SĂCELENE

DIRECTOR: VICTOR TUDORAN.

Înscrisă sub. No. 13 din 16 Mai 1938 Trib. Braşov.

Anul VI. OCTOMVRIE 1939 Nr. 10.

Anul VI. • Nr. 10 — Octomvrie • 1939.

PLAIURI SĂCELENE

APARE ODATĂ PE LUNĂ.

Revistă fondată în anul 1934. Director: VICTOR TUDORAN. Cont la C. E. C. Nr. 25.187.

Redactor: ION PĂLTĂNEA. • Secretară MIŢA CODREANU.

Cuprinsul:

CEZAR PETRESCU: Din obârşia ţărănească a Ardealului.
V. HONDRILĂ: Semn de carte. (versuri).
N. MOROIANU: Din carnetul zilei. (versuri).
GHEORGHE ŞERBU: Urme mocăneşti la schitul Lespezi.
VICTOR TUDORAN: Eroii. (nuvelă istorică).

Cronica literară: „*Gândirea*" Noemvrie 1939 (Maria Mugur). „*Săbii şi epave*" de V. Hondrilă (Victor Tudoran). „Gânduri" de A. N. Ivanov (Victor Ion Critu).

Cronica săceleană: *Mocanii, păstrători cuminţi de datini*, de Vlad Şeitan.

Cronica mărunţă: *Din lună în lună* de Victor Tudoran. Abonaţii noştri. Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene", etc.

COPERTA: Mocancă îmbrobodită, clişeu în zinc.

Coloanele revistei rămân deschise tuturor acelora cari prin articolele lor înţeleg să contribue la cunoaşterea şi progresul acestor sate.

Spre ştiinţă.

- Oricine reţine primul număr trimis de noi se consideră abonat pe un an întreg.
- Manuscrisele primite la redacţie nu se înapoiază.
- In limita spaţiului disponibil, vom recenza cărţile, revistele şi ziarele primite la redacţie sau le vom aminti la rubrica respectivă, în baza reciprocităţii.
- Articolele privitoare la Săcele vor fi preferate.
- In aranjarea materialului din corpul revistei, ne conducem numai de necesităţile tehnicei tipografice, fără a ţine seamă de vreo altă consideraţie.
- Cerem revistelor, ziarelor şi editurilor din ţară să răspundă schimbului nostru.

Notre adresse pour l'échange: ! Unsere Adresse für Austausch:
Nostro indirizzo per cambio: = Our address for change:

Revista „PLAIURI SĂCELENE" Satulung, Săcele — Jud. Braşov—România.

Anul VI. Nr. 10. • 1939. • Octomvrie

Plaiuri Săcelene

— revistă de atitudini şi probleme săcelene. —

DIRECTOR:
VICTOR TUDORAN.

apare odată pe lună.

Din obârşia ţărănească a Ardealului.

de Cezar Petrescu

BIBLIOTECA „ASTREI" BRAŞOV

In ceasul când sosea prin văzduhuri mâhnita ştire că Patriarhul Miron a închis ochii odihnindu-se întru Domnul departe de ţară; pe masa de lucru, cu însemnările între file, îşi aştepta rândul volumul cărturarului ardelean George Moroianu: „Chipuri din Săcele."

Volumul a apărut în minunata colecţie „Cartea Satului," editată de Fundaţia Culturală Regală Principele Carol. Autorul e un cunoscut savant, profesor şi luptător ardelean, fost Secretar general pentru Afacerile streine în guvernul provizoriu din Transilvania în anii 1919—1920 şi inimosul istoric al luptelor românilor transilvăneni, tipărite de editorul Gainber, la Paris, în limba franceză, cu o însufleţită şi documentată prefaţă de celebrul publicist englez ; Wickam Steed. Iar cuprinsul e o evlavioasă închinare a unui fiu al satelor ardelene, pentru lumea sa de obârşie, din Satulungul Săcelelor.

Ah! Câtă nevoe se simţea de o asemenea carte primenitoare de suflete, care în cuvinte nemeşteşugite şi fără tâlcuri ascunse, evocă viaţa satului transilvănean aşa cum a fost şi cum va fi încă, după eclipsa deşartelor agitaţiuni politice! Savantul profesor George Moroianu, după ani de studii în străine ţări şi după activitatea desfăşurată odinioară în Franţa, în Belgia şi în Anglia pentru a face înţeleasă de către oamenii politici ai Apusului starea elementului românesc din patria-i asuprită de stăpânirea maghiară, acum, la vârsta melancolică a amintirilor îşi mai plăteşte încăodată tributul faţă de ţinutul său de baştină. Aceasta, parcă înadins, pentru a dovedi celor ce-au uitat, că viaţa întreagă i-a fost de „Apostol", cum nu se sfieşte a o numi prietenul său de altădată, din anii eroici ai tinereţii, publicistul şi luptătorul Wickam Steed.

Ciclul luptelor pentru venerabilul cărturar ardelean s'a încheiat. Zările Ardealului său s'au limpezit. Şi întorcând ochii îndărăt, la

lumea şi la oamenii care au fost, fără gând de mustrare, ni-i arată cum au fost ca să stea multora pildă.

Chipurile chemate din negurile de dincolo de mormânt, sunt simple şi tari, ferm conturate, aşa cum au rezistat oamenii satelor ardelene, fără sumeţie gălăgioasă, dintr'un neclintit instinct, la toate încercările de desnaţionalizare, fie viclene, fie făţişe. Patriotismul nu era o firmă. Nici un program. Nici măcar o conduită. Era un fel firesc, ca funcţiile vitale.

Existenţa curgea în ritm patriarhal, cu bucurii şi necazuri mărunte, într'o lume a satelor pe care o găsim aceiaşi în amintirile lui Ion Pop-Reteganul şi în scrisul lui Ion Slavici, în cărţile părintelui Agârbiceanu şi ale lui Liviu Rebreanu, în tot ce despoind de strălucirea literară identificăm ca substanţă de autentică realitate în scrisul lui Coşbuc şi Iosif şi Octavian Goga, în scrisul tuturor marilor ardeleni. Poate că numai cu această carte de amintiri directe, alăturate amintirilor lui Creangă ori Sadoveanu, prin comparaţia stărilor, a episoadelor, a atmosferei, a condiţiilor de existenţă, a datinilor şi credinţelor, nu a virtuţilor literare; numai prin atât şi încă s'ar preciza miraculoasa unitate, continuitate, identitate a vieţii de sat românesc, aceiaşi dincolo şi dincoace de Carpaţi, dincoace şi dincolo de Siret, una şi pretutindenească într'o mare şi indestructibilă familie.

Dar spre deosebire de obştea sătească a altor ţinuturi româneşti, norodul de plugari şi păstori din Ardeal a furnizat o categorie specială de ţărani. Ţăranii cărturari care nu şi-au lepădat straiul şi nu şi-au părăsit îndeletnicirile brazdei, fiindcă s'au întors dela şcolile înalte cu strălucite diplome; ci dimpotrivă, cu învăţătura lor, au rămas mai departe la coarnele plugului gospodărindu-şi mai a-multe-ştiutori avutul.

Pomeneam cândva, despre Vasile Filipan, ţăranul teolog şi latinist din vremea vlădicului Bob, care fiind cărăuş la Cluj a întrat la un examen de riguros dela Academia de jure şi filosofie, cu ţundra în spinare şi cu biciuşca pe umeri, cerând încuviinţare să pună şi dânsul câteva întrebări şi uimind înaltul for cu măiestrita sa latinească şi cu vastele sale cunoştinţe.

In cartea cu chipuri din Săcele, se mai află asemenea uluitoare exemple. Gospodarul Bucur Găitan din Satulung, care citea în limba lor autorii latini şi care dintr'o strană de biserică şi-a îngăduit odată a corecta latinească profesărilor de latină întru a lor umilire. Sau moş Neculai Herlea din Vinerea de lângă Orăştie, care aflându-se printre cele trei sute de Memorandişti împreună cu doctorul Ion Raţiu, a rostit la Viena o cuvântare începută în româneşte, continuată în nemţeşte şi încheiată în latineşte, spre minunarea au-

Semn de carte.

de V. Hondrilă.

Strâns împletit cu fire subțiri și răsucite
Și măestrit cu-atâtea desene și culori,
In cartea epocală cu vorbe potrivite
Cu duioșie caldă te mut deatâtea ori.

O mână mică, albă, ți-a zugrăvit desenul,
Cu vârf adânc de ac te-a înflorit ușor
Și gândul ei de veghe și-a presărat polenul
Atâtori flori de ață ce-au răsărit din dor.

Și din trudirea dulce a gândului zăbavnic,
Din firele ce'mbracă culori de curcubee,
Tu ai născut, isteață, lecturilor fiotarnic,
O jucărie scumpă: a paginilor cheie.

Și tainic cum zâmbești dintr'ale cărții margini
In suflet mi-se naște cu totul alt îndemn —
Că nu ești semn de carte spre a grăi de pagini
Ci, pentru dorul dânsei, mă însoțești ca semn.

— • ● • —

Din carnetul zilei.

— impresii —

de N. Moroianu.

Călător în vis departe,
Ce să stai cu ochii 'n carte,
Să buchisești rândurile
Când tu sbori cu gândurile?...

...Când la raza lunii pline
Din balcoanele vecine
Iți tot râd de patru seri
Cincisprezece primăveri?...

Ia mai râzi! Mai râzi odată,
Țucu-ți ochii tăi de fată,
Ca să 'nghețe iazurile
Și 'n ele... necazurile.

---

ditorilor convinși numai cu greu că au de a face cu un adevărat țăran, nu cu un intelectual travestit de ocazie.

Gloria acestui Ardeal uzurpată de profesioniștii votului universal sub fostul regim al partidelor politice, se cuvine restituită satelor de unde s'a ridicat un Bucur Găitan, un Neculai Herlea sau un Vasile Filipan, căci până acum pentru păcatele și deșertăciunea uzurpatorilor, satele, numai ele au pătimit și au ispășit fără nici o vină. Niciuna.

Urme mocăneşti la schitul Lespezi.

de Preot Gheorghe Şerbu.

Insemnările de mai jos, le-am cules dintr'un studiu luminos al preotului *Dimitrie Bădiceanu,* despre schitul *Lespezi,* apărut în revista *Biserica Ortodoxă Română,* Nr. 7–8, anul 1939.

Schitul Lespezi este situat nu departe de gara Posada, judeţul Prahova, în mijlocul codrului de fag care încinge poalele muntelui *Pleşuva-Mică.* Astăzi acest schit este biserică de mir.

Nu vom face istoria acestui schit; ne mulţumim să dăm cititorilor cele câteva urme mocăneşti cari s'au încrustat din vremi îndepărtate în vieaţa schitului Lespezi. Viaţa monahicească la acest schit îşi are obârşia în jurul anului 1687.

Stareţul Sava a slujit la acest schit prin anul 1793, el fiind ce-l dintâiu egumen despre care avem ştire, făcând rost de mai multe cărţi de ritual necesare slujbelor dumnezeeşti. Tot în acest an, schitul primeşte un Octoih, dela *Radu Pârşoiu* din Săcele.

Pe scoarţa bătrână, învechită de vreme a Octoihului se poate citi următoarea însemnare: a *(„Să se ştie că am scris eu Bucur de când eram la Lespezi în anul 1801“.... b (f. f. 2–11: Aciastă sfântă carte ce să numeşte Octoih s'au cumpărat de mine Radu Pârşoiu din Saceale şi o am dăruit Sfinţii Sale, părintelui Stareţ Savva şi soborului Sfinţii-Sale, pentru pomenirea mea şi a tot neamul mieu, la anul 1793 Iunie 9.* (Reprodus din rev. Bis. Ort. pe 1939, pag. 444).

Din această însemnare deducem că mocanul *Radu Părşoiu,* fie că îşi păştea oile vara prin munţii din apropierea schitului, fie că în drumul său pe acest plaiu bătăturit de mocani, poposea adesea la schit, era în raporturi de prietenie cu stareţul şi călugării dela *Lespezi,* şi le-a dăruit acest Octoih.

Bună starea materială însoţită de puternice sentimente religioase, ne pot explica darul făcut de *Radu Pârşoiu* pe seama schitului Lespezi.

La acest schit a mai slujit şi sfinţia sa părintele protosinghel *Ghenadie* egumenul schitului *Lespezi.*

Acest *Ghenadie* era tot din Săcele, s'a născut în 1805 şi avea numele de familie Pârvulescu. S'a călugărit la mânăstirea *Sinaia* la vrâsta de 20 ani, unde în anul 1826 a fost sfinţit ca diacon iar peste doi ani a fost făcut preot. A fost egumen la mânăstirile *Lespezi, Poiana* şi *Brebu.* Moare în 1870-71 şi este îngropat la mânăstirea Sinaia.

Câte ceva din daraverile mânăstirii *Lespezi* avute cu arendarea munţilor *Coţofana* şi *Pleşuva-Mică.*

Din corespondenţa pe care a avut-o egumenul *Calinic* dela Lespezi prin anul 1819 cu epitropul spitalului Sf. Pantelimon, *Nicolae Trăsnea,* pentrucă schitul era închinat acestui spital din 1752 de către Domnul *Grigore II. Ghica,* se poate afla că pentru arendarea muntelui *Coţofana* nişte mocani au dat preţul bun de 725 taleri, faţă de 240 şi 350 taleri cât a dat până acum *Maricuţa Cantacuzino.* Pentru Muntele *Pleşuva-Mică,* a primit dela alt mocan 250 taleri pe an, şi egumenul *Calinic,* zelos pentru venitul schitului, era mulţumit de aceşti arendaşi.

MÂNĂSTIREA SUSANA
vedere generală.
Una din cititoriile Săcelenilor de odinioară.

Din zapisul încheiat se vede că plata se făcea în două rate; prima sumă mai mult de jumătate se vărsa la arendare, iar restul la Sf. Gheorghe. Se mai obliga mocanul să dea *„un şteand de lapte, zece oca urdă şi un miel".* Această învoială s'a făcut în Decemvrie 1819. Insă din pricina influenţei vechiului arendaş, târgul a rămas fără tărie. Bietul *Calinic* a trebuit să facă o scrisoare către epitropul spitalului Sf. Pantelimon, prin care îl încunoştiinţa că lasă arenda la voia epitropului. Am desprins aceste informaţii din istoria schitului *Lespezi,* pentrucă au legătură cu trecutul Săcelelor. Dacă ne-am osteni cu mai multă osârdie în scormonirea trecutului prin cele hrisoave îngălbenite de vreme, am deslusi mai multe şi mai interesante ştiri din vieaţa de altădată a mocanilor.

Eroii*)

nuvelă istorică de Victor Tudoran.

(urmare)

In stânga se vedea pasul Bratocea iar mai în fund Ciucaşul, cu vârful alb subt o fâşie de nouri.

Regimentul intră în Satulung, trecând pe lângă gara de tranvai, care cocoţată pe înălţimea de pământ părea o întăritură inamică, părăsită în grabă de trupe în debandadă. Castanii, înnegriţi de fum, ca şi zidurile gării, sunt aproape goi şi lipsiţi de podoaba frunzelor mari, par soldaţi răniţi în lupte grele. Coloana face o întoarcere de un sfert la stânga şi în sunetul muzicei militare, în pas ordonat, porneşte în spre capul satului, în strigătele de entuziasm ale ungurilor. Regimentul trece mândru spre partea de răsărit a satului, pe unde şoseaua naţională duce la pasul Bratocea.

Cei doi merg fără a gândi la nimic. Mersul lor pare mersul unor oameni împăcaţi cu soarta. Păreau simpli spectatori ce priveau indiferenţi la desfăşurarea unui film, în care ei nu aveau nici un rol. Se uitau absenţi la oameni, la case la satul întreg. In marşul lor trec şi pe lângă Biserica-Nouă din Satulung. Ion o recunoscu că e românească, numai după varul alb şi proaspăt, ce o îmbrăca până sus subt turlă, întocmai ca o mantie formată din petale de crin, pe umerii sculptaţi în marmoră ai unei zeiţe.

Atunci lui Ion i se păru că vede alături, biserica din satul lui, biserica aceia mică cu clopotniţa veche şi acoperită cu şindrilă cenuşie. Ce deosebire începu să observe Ion. Biserica de aici i se păru cel puţin de trei ori mai mare ca aceia dela ei. Da, aşa ar fi dorit şi Ion să aibă o biserică, în care să-şi încordeze pieptul şi vocea lui să scoată melodiile cele mai minunate, în cinstea marelui Dumnezeu. Ce s'ar minuna bătrânele din satul ăsta ca şi babele dela ei din sat, care-i sorbeau cântările cu ochii şi urechile încordate, împreună cu fumul de tămâe şi al lumânărilor de ceară curată. Ba chiar îi părea rău că nu se află şi el în satul ăsta, în care toată lumea trebue să fie bogată, deoarece toţi au case mari şi curate. Aici în satul cu biserica albă şi cu cei doi brazi străjeri, în biserica asta subţire şi înaltă, ar fi vrut să cânte şi în apropierea ei să fie.

Cu aceste gânduri, Ion nici nu ştiu când şi cum, au ieşit din sat. Coloana camarazilor îl ducea, ca valul mării, fără a i-se putea împotrivi. Nu-şi mai dădea aproape seama nici că merge. Subt povara gândurilor acelea plăcute, care-i cuprinseseră capul ca o pânză

*) Lucrare premiată la concursul literar din anul 1936, al cotidianului „*România Nouă*" din Cluj. Deoarece acţiunea ei se desfăşoară pe plaiurile noastre moceneşti, am găsit de cuviinţă să o publicăm.

de paianjen, el bietul Ion, părea doar o musculiță în agonie. Nu observă că au trecut peste valea Gârcinului nici că au lăsat în urmă Țigănia, ci deștul că se pomeni mergând pe șoseaua care urcă sus la Bratocea. Muzica încetase de mult, iar el se întreba, când ? O priveliște minunată i se deschise în față. De o parte și de alta se ridicau culmile dealurilor, cari în depărtarea zărilor, strângeau ca o cingătoare de urias, toată măreția munților Bratocea. Șoseaua șerpuia ca un firișor de argint viu, printre verdele ruginiu al depărtărilor, până se pierdea vederii ochiului, urcând acolo sus spre înălțimile albastre. Regimentul mergea liniștit și după figurile tăcute ale soldaților, citeai parcă, soarta pe care fiecare și-o știa de acum.

Mergeau pe frontul românesc dela Bratocea.

Deodată le răsări în cale un mănunchi de case, așezate într'o poiană largă. Este cătunul Șanțuri, vama pasului Bratocea.

Regimentul se opri. Aveau cu toții un mic repaus, în care timp trebuiau să mănânce și să se odihnească iar ofițerii așteptau ordine. Din localul vămii, apare un sublocotenent tânăr și după ce salută respectuos, înmânează comandantului, care deabea descălicase, un plic oficial. Comandantul avu o tresărire, luă plicul în mâna puțin tremurândă, îl desfăcu și-l citi la repezeală.

Era un moment solemn.

In clipa aceasta se decidea soarta întregului regiment. După ce termină, comandantul avu o încruntare din sprâncene și se retrase împreună cu toți ofițeri superiori, dând ordine scurte și nervoase.

Ion și Dumitru mâncau ultima bucățică de pâine. mișcând alene din gură, cu ochii în gol și gândul aiurea. Ion își uită să mai întrebe de hotărârea lui pe Dumitru. Și peste iarna din gândul lor toamna plângea cu ultimele frunze veștejite.

Deodată sună adunarea și soldații se grăbeau care mai de care să-și aranjeze ranița și să treacă în front. Comandantul regimentului păși spre ei grav, cu sprâncenele încordate. Soldații se priveau uimiți.

„Camarazi — răsună strigătul comandantului — în curând vom, pleca spre frontul dela Bratocea. Țara are nevoe de ajutorul vostru. Peste o jumătate de oră, regimentul nostru pleacă spre pasul Bratocea". Comandantul nu mai continuă. Se retrase cu câțiva ofițerii. Se vedea bine că e și el emoționat. O tăcere mormântală cuprinse pe toți soldații, iar pe fiecare față puteai citi groaza morții. Soldații simțiră un fior rece trecându-le prin șira spinării la gândul că vor vedea frontul în zorii zilei viitoare. Și cine știe câți, mâine pe vremea asta, mai trăiesc. Fiecare vedea în fața lui o groapă comună, în care vor fi svârliți unul peste altul. Iar prin satele răspândite în

Dna. Elena G. Mosloc.
Mocancă îmbroboditâ.

tot cuprinsul Ardealului, vor rămâne să-i plângă o mamă bâtrână cu plete albe, un tată cărunt încovoiat subt povara anilor, soţii dragi cu copilaşi neştiutori de mână, cari mâine poate cer pâine şi poate nu-l vor mai avea pe tăticul lor scump, ce a plecat departe să moară prin străini.

Război grozav. Cea mai drăcească invenţie a omenirii, pentru a-ţi distruge semenul şi a te bate de multe ori pentru cauze mai puţin drepte.

Soldaţii se împrăştiară tăcuţi, ca frunzele risipite pe subt ramurile pomilor.

Dumitru se întoarse către Ion şi-l privi atent până în străfundul ochilor şi cu o hotărîre care te-ar fi uimit, fără nici-o tremurare în glas, îi zise:

— Bade Ioane, noi nu vom lupta contra fraţilor noştri, chiar de ar fi să ne omoare aici.

Ion, încruntă din sprâncenele-i stufoase, se uită fix la Dumitru şi fără nici un fel de ocol sau şovăire în glas, zise hotărît:

(va urma)

Cronica Literară.

„Gândirea" *a. XVIII. nr. 9 Noemvrie 1939. Bucureşti. Ex. Lei 20.* — Revista atât de îngrijită şi cu multă pricepere condusă, de apreciatul scriitor *Nichifor Crainic*, se prezintă aşa cum eram obişnuiţi să aşteptăm, în cele mai bine condiţiuni.

Cuprinde, un interesant articol al d-lui prof. *Petrovici* asupra vicisitudinilor obiectivităţii ştiinţifice.

D-sa, face un mic istoric asupra obiectivităţii stiinţifice, arătând diferitele controverse filosofice, în jurul acestei noţiuni. Convingerea sa e că legile abstracte nu pot elimina realul chiar dacă acesta nu e deplin cunoscut de noi. Intre posibil şi real, există mereu o luptă o balansare, între care oscilează spiritul nostru dornic de unitate.

Revista mai cuprinde un articol al d-nei *Mariela Coandă*, asupra omului mussolinian, în care ne expune principiile pedagogice fasciste.

Zoe Verbiceanu, semnează un articol asupra operii şi artei lui *François Villon*, documentându-ne perfecţiunea operii poetului medieval

Marea artă a lui *F. Villon*, ne spune *Zoe Verbiceanu*, e arta adevărului culeş din aspectul exterior al vieţii, cât şi din adâncul ei. Prin perfecta zugrăvire a viziunilor vieţii şi prin semnificaţia ce le-a dat-o, *Villon*, poate fi considerat printre marii clasici ai literaturii franceze. Ca o mărturie, sau ca un omagiu adus operii sale, sunt împrumuturile făcute de figuri literare cu reputaţie mondială ca Beaudelaire, Verlaine, Anatole France şi alţii.

Zoe Verbiceanu, apare ca o entusiastă admiratoare a sărmanului poet medieval, descrilnd într'un mod înduioşetor şi frânturi din viaţa acestuia, convinsă că adevărata sa artă s'a impus dealungul veacurilor.

Găsim apoi, poezii de *V. Voiculescu*, *Vlaicu Bârna*, *Ion Potopin*, *I. Tolescu-Văleni*, *Ştefan Baciu*, tânărul şi talentatul poet braşovean din ale cărui trei poezii, cea mai reuşită pare a fi *„Psalmul"*.

La rubrica: idei, oameni, fapte, *Nicolae Roşu* scrie despre filosoful *H. Bergson*, — epigon marxist.

Septimiu Bucur, scrie câteva note la cronica literară, asupra ediţiei critice a operei lui *Heliade Rădulescu*.

Completat cu cronica dramatică pe care o semnează *Ion Diacu* şi cu cronica mărunţă acest număr al *„Gândirei"* stă la înălţimea la care s'a menţinut mereu această revistă subt inteligenta conducere a lui *Nichifor Crainic*.

Maria Mugur.

„Săbii şi epave" *versuri de* **V. Hondrilă,** *Inst. de Arte Grafice şi Edit. „Energia" Galaţi 1935 Preţul lei 25.* — Cu ocazia concentrărilor, ne-a vizitat la redacţie camaradul *V. Hondrilă*, sub locotenent, — când e în haină militară — cu care ne-am întreţinut în multe rânduri. Nu-l cunoscusem mai înainte decât din paginile unei publicaţii ce apăruse cândva la Cahul. Intr'una din seri ne a dăruit şi volumul apărut acum aproape 5 ani. Bunul simţ ne-a obligat să-i promitem că îl vom recenza, deşi dânsul ni-l dăruise pur şi simplu ca un semn de prietenie.

Acum câteva seri ne-am apucat să-l citim şi uimiţi de descoperirea făcută, l-am citit până la sfârşit. Nu bănuiam -- o mărturisim sincer, — că vom găsi atâta frumos în versurile lui *V. Hondrilă*. O armonie perfectă, încărcată cu imagini originale, frumos gândite, clar expuse, cu ritm şi cu rimă corectă, — natural cu foarte mici excepţii — poezia lui *V. Hondrilă* merita altă soartă, decât închiderea ei într'un volum care să nu fie citit decât de prieteni sau de puţinii amatori de poezie provincială.

Nu lăudăm deloc prietenia, — nu avem astfel de apucături cari circulă mult în lumea noastră literară — ci

numai talentul, care trebuie scos din anonimatul unde o soartă mai puțin favorabilă, l-a situat. Dar să dăm un exemplu. Iată poezia „*Nedumerire*" în care autorul explică de ce trebuie să credem în iertarea păcatelor:

Păcatul vieții cerul de nu-l iartă
Ce măreție Dumnezeu mai poartă ?
Și ce nădejde să se înfiripe
De-am ispăși o'ntreagă veșnicie
Menita slăbiciune-a unei clipe ?

Dintre poeziile cele mai bune din volum menționăm: *Semn de carte* — pe care o publicăm în întregime în corpul revistei, — apoi: *Binecuvântare, Amurg marin, Răzeșul, Secetă*, — prin parte din încheiere ca imagine — și *Răsărit*, a cărei strofă ultimă iat-o:

Răsăritul își desface iia.
Imbunat Ion de rodul greu,
Face-o cruce și sărută glia.
Cum l-ar săruta pe Dumnezeu.

V. Hondrilă, rămâne un poet adevărat, care poate să urce încă pe scara talentului, dar care a realizat până acum foarte mult în poezia românească tânără.

Victor Tudoran.

„Gânduri" *de* **A. N. Ivanov.** „*Itinerar*". *Chișinău 1939. Colecția „Societății Scriitorilor din Basarabia*". Basarabia ne trimite o broșură simpatică, din care gen nu am mai primit de mult. E vorba despre *aforisme*, — însemnări de gând, ieșite din lupta cu viața, — pe care *dl. A. N. Ivanov*, le-a risipit în paginile volumului său, apărut cu un „cuvânt de prezentare" semnat de *N. F. Costenco*.

Dl. Costenco, scrie în prefață:

„*In cartea aceasta se vorbește despre prietenie, iubire, înțelepciune, fericire; într'un cuvânt despre: viață*".

„*Autorul ia poziție obiectivă și prin cristalul spritului său face să treacă lumina multicoloră a vieții*".

Și dl. *Costenco* are dreptate. Toată cartea este un fel de îndreptar al vieții, în care, dacă citim cu atenție, nu putem să nu aflăm multe învățăminte folositoare. Apoi tot ce e scris acolo, este așa de clar, așa de simplu, încât e imposibil să nu le înțelegem. Dăm câteva aforisme la întâmplare.

Obiectivitatea în viață — cel mai superior bine.

Banii și laudele strică omul.

Cel mai bun prieten în viață-răbdarea.

Unii se sbat să creeze, alții — să distrugă.

Creația trebuie să fie liberă și obiectivă.

Cu volumul său, *dl. A. N. Ivanov* se situează între tinerii gânditori români, cu judecată limpede și cu spirit cizelat.

Isprava *societății scriitorilor din Basarabia*, care — ni se pare — a editat cartea, o subliniem cu toată dragostea, așteptând în curând alt volum.

Victor Ion Crifu.

CASĂ FONDATĂ IN ANUL 1923
MAGAZIN DE MANUFACTURĂ
IOAN I. BEȘLEGEANU
BUCUREȘTI STRADA NICOLAE ȘELARI No. 23
LENAJURI, MĂTĂSURI
PÂNZĂRIE, CIORĂPĂRIE
ooo ȘI NASTURI ooo
RAION DE MODE ȘI STOFE BĂRBĂTEȘTI
PREȚURI EXTREM DE CONVENABILE

Cronica Săceleană.

Mocanii, păstrători cuminți de datini.

Ne depărtăm de bunele obiceiuri din trecut, alunecând pe panta grijilor tot mai personale, mai ale noastre. Este un lucru care se spune mereu. Nu vom protesta. Așa este. Suntem de o răutate exemplară. Vrem să fim siguri de noi, de existența noastră și numai după aceea ne gândim și la alții.

Dar când din grămada celor cari s'au ridicat de pe meleagurile noastre, se ivesc binevoitori și oameni de suflet, apoi datori suntem să-i arătăm tuturor, nu pentru a le face reclamă — căci suntem sigur că nu o doresc — ci pentru a-i da exemplu celorlalți cari și-au uitat datoria ce o au de a ajuta pe cei din satul lor.

Pentru același motiv și revista publică în fiecare număr numele celor cari achită abonamentul sau o sprijină, arătând marei mulțimi a mocanilor săceleni, cine sunt aceia cari iubesc această publicație, ce se menține, cu mari jertfe materiale și cu multă muncă intelectuală, irosite numai din dragostea pentru sat.

• Vom vorbi mai la vale despre cantinele școlare. La școala primară No. 2 din Satulung, biserica nouă — de subt conducerea dlui dir. Nicolae Zamfir, cantina școlară s'a deschis pe ziua de 17 Oct. a. c., unde pot lua masa 25 elevi săraci sau cu părinți concentrați. La apelul lansat au binevoit a răspunde următorii inimoși săceleni:

Prof. univ. Dr. George Moroianu, Lei 2.700.— Camera de Ind. și Comerț Brașov Lei 2000 — V. I. Petcu, industriaș București Lei 1000. — Sandu Bucurenciu, comerciant Brăila Lei 1000.—, Reuninea Fem. Ort. Rom. bis. nouă. Lei 500.—, Ing. Ovidiu Țiței, Fieni Dâmbovița. Lei 500.—, Ion I. Necula, comerc. Ploești Lei 500.—, Dutzu R. Papuc, industriaș Hârșova Lei 500 —, Ionel Tăraș, comerc. Azuga Lei 400.—, Aurel Pană, proprietar București Lei 300.—, Oficiul paroh. ort. rom. bis. nouă Lei 285.—, Vasile Ghelase Galați Lei 200. — și Dumitru Horja, comerc. Câmpina Lei 100 — Direcțiunea școlii primare No. 2, face din nou un călduros apel la toți Mocanii săceleni cari au situație mai bună și mai ales la foștii elevi ai acestei școale, rugându-i să-și dea obolul, pentru fii satului lor, pentru fii nației noastre dragi.

• Cantina școlară a căminului cultural din comuna Baciu s'a deschis în ziua de 13 Noem. a. c. în prezența Dlui. maior Vasilescu, prim-pretorul plășii Săcele. Preotul Victor Marin, a oficiat un scurt serviciu divin, apoi arată ce binefacere este o cantină școlară pen-

tru copiii lipsiți de o hrană bună și încheie mulțumind dlui prim-pretor și tuturor celor ce au dat ajutor pentru susținerea cantinei.

Vorbind, dl. Prim-pretor Vasilescu, arată străduințele ce a depus de ani de zile în toate comunele din plasă, pentru înființarea de cantine și promite și pe viitor tot sprijinul.

Cantina este instalată în două camere curate și luminoase ale căminului cultural „Mitropolitul Nicolae Bălan" din com. Baciu. La această cantină vor mânca, în fiecare zi 25 copii ai celor concentrați, orfani sau dintre cei absolut lipsiți de mijloace.

Inzestrată cu tot ce este necesar, cantina va da copiilor sărmani o mâncare bună în condițiuni igienice.

Conducătoarea cantinei este d-ra învăț. Elena Maxim, maestra școalei, care este ajutată de străjere.

Cu ajutorul primăriei și a mai multor binevoitori din comună s'au procurat cele strict necesere.

Amintim dintre binefăcători pe d. Marin Podgoreanu, mare proprietar, care a dăruit încă din primăvară 5000 lei pentru susținerea cantinei, și pe d-nii Gh. Manole și ing. Horia Manole, cari au dăruit diferite sume în același scop. x

Deci, iată și la Baciu, alți trei Săceleni darnici, cari ajută cu tot dragul la susținerea unei cantine școlare.

Deși mic în aparență, gestul Săcelenilor notați mai sus, se întâlnește pe aceiași linie de apucături bune de odinioară, ale mocanilor noștri, de ctitori ai locașurilor de închinăciune din cuprinsul țării. Cum strămoșii din trecute vremi erau darnici tot așa astăzi nepoții lor s'au dovedit la fel.

După a noastră apreciere, îi găsim prea puțini în raport cu marele lor număr aflător în țară.

Ce frumos ar fi dacă toți Săcelenii și-ar face datoria și față de revista lor și față de cantinele școlare. Săcelele ar avea atunci pe drept cuvânt cu ce să se mândrească.

Totuși judecând numai după cei ce și-au făcut datoria până acum, putem deduce încă o mare calitate a mocanilor noștri, și anume: aceia de păstrători cuminți ai datinilor strămune.

Vlad Șeitan.

VICTOR I. GHIA
— încălțăminte fină —
● **București** ●
STR. FRANKLIN No. 8. (vis-à-vis de Ateneul Român).

Cronica Măruntă.

Din lună în lună. In numărul trecut scriam, — convinşi fiind — că aşteptăm să ne sosească răspunsul la noul nostru „*atac*" din partea celui plecat pe meleaguri oltene. Cum până în prezent nu ne-a sosit nimic, vom face *cronica* din numărul de faţă, fără colaborarea lui *Ion Păltănea*, redactorul ei.

Incepem deci prin a anunţa cititorilor o bucurie nouă. Toamna aceasta, odată cu căderea frunzelor şi venirea ploilor, ne-a adus şi o nouă colaboratoare, în persoana Drei *Maria Mugur*.

Dânsa va lucra la cronica literară a revistei, unde scrisul ei de frumoasă şi obiectivă ţinută, va onora coloanele noastre. Din parte-ne îi dorim *bun venit* între noi, mai ales acum când revista simte nevoia unor colaboratori constanţi, asigurându-o de toată preţuirea noastră.

Nu putem trece cu vederea nici gestul frumos al săcelenilor: *Ioan D Gologan*, comerciant din Ploeşti şi *Alexandru Stanciu* proprietar din Ianca-Brăila, cari având încredere în rostul acestei reviste, ne-au trimis încă din luna August a. c. *abonamentul pe anul 1940*. Ne pare rău că nu am subliniat această încredere până acum, care pe bună dreptate ne onorează şi îi înalţă şi pe dânşii, dar în acelaşi timp ne reaminteşte — cu foarte multă durere — câţi Săceleni mai avem, cari nu şi-au făcut până acum datoria de abonaţi conştiincioşi.

Dacă această revistă va fi nevoită să dispară, din cauza celor ce nu-şi fac datoria, apoi îi asigurăm pe toţi aceştia din urmă, că ultimul număr al „*Plaiurilor Săcelene*", va cuprinde tabloul tuturor celor cari ne datorează abonamentul, cu arătarea anilor restanţi aşa ca să se poată şti cu precizie, *cine sunt aceia cari au omorît revista mocanilor de pretudindeni şi cari s'au bucurat fioteşte de munca modestă dar totuşi destul de grea, a celor ce pun suflet şi bani în redactarea ei.*

Am preţuit întotdeauna articolele în cari se tratează chestiuni din cele trecute vremi, unde e vorba despre păstorii săceleni şi faptele lor de bine; şi facem loc cu deosebită plăcere oricărei colaborări de acest fel. Rostul revistei noastre este de a strânge şi asemenea isprăvi, oferind mâine, celui ce se va încumeta să întocmească o *monografie a Săcelelor*, posibilitatea unei informaţii cât mai uşoare şi mai bogate.

De aceea mulţumim şi pe această cale părintelui *Gheorghie Şerbu*, pentru articolul publicat în numărul de faţă, rugându-l ca şi pe viitor să ne mai trimită asemenea ştiri şi documente, cari vor fi totdeauna publicate la loc de frunte.

Gestul său ar putea fi pildă şi altor mânuitori de condei — Săceleni sau din alte regiuni ale ţării — *deoarece fapta culturală în sine*, este făcută tot numai spre binele şi ridicarea culturală a ţării.

Departe de noi gândul de a bârfi sau a critica numai din simpla plăcere de a ne afla în treabă; ci urmând linia unei conduite de obiectivi privitori la rosturile şi nevoile satului, ne vom spune simplu şi răspicat părerea, acolo unde vom găsi că e necesar, indiferent dacă se vor supăra sau nu, unii dintre cei vizaţi.

Voim binele satelor, deci binele mulţimii şi nu ne vom înclina în faţa intereselor personale, oricare ar fi ele. Acceptăm să fim criticaţi, dar în mod civilizat, nu cu insulte asvârlite din spate şi în lipsa noastră.

La asemenea apucături — regretăm — dar nu putem răspunde. Tot ce afirmăm în aceste pagini, suntem gata să dovedim, iar dacă se va găsi cineva să ne arate că nu avem dreptate, vom fi primii care vom publica rectificarea.

De data aceasta este vorba despre *toba Satulungului*, singurul mijloc de a informa cetăţenii, de măsurile ce se iau de conducătorii comunei sau anunţurile ce trebuesc făcute populaţiei de cei interesaţi (vânzări, pierderi, cumpărări, etc). Nu vom spune că acesta este un mijloc destul de vechiu de publicitate, — deşi am putea-o face —, pentru a nu se bănui că cerem comunei ca toate aceste anunţuri să se facă prin revista noastră, dar credem că putem cere primăriei ca să pună un toboşar român, cel puţin pentru porţiunile unde elementul românesc este în număr mare.

Actualul toboşar, — ungur — vorbeşte o românească atât de *arhaică*, şi cu accent stricat, încât cu toată bunăvoinţa, nu am putut să înţelegem nici jumătate din cuprinsul unei informaţii date.

Cunoaştem cazul unei mocance, binevoitoare, care a urmărit *toboşarul* în trei locuri unde a bătut toba şi tot nu a reuşit să priceapă ceea ce a anunţat.

Cerem deci numirea unui *toboşar român* pentru regiunile româneşti, menţinând *toboşarul ungur* pentru părţile ungureşti ale satului.

Cantina şcolară din Turcheş s'a deschis in ziua de 18 Noem. a. c., în cadrul unei solemnităţi deosebite.

S'a oficiat un serviciu divin de către preotul locului *Daniil Purcăroiu* şi tânărul preot *Ilie Curcubătă*. Au asistat, d. medic *Dr. Aurel Cojocariu*, preşedintele comitetului şcolar, toţi învăţătorii şi elevii şcoalei.

Preotul D. Purcăroiu a vorbit mulţumind în numele bisericii acelora cari se străduiesc să vină în ajutorul celor lipsiţi.

Cantina şcolară din Turcheş este instalată în localul şcoalei de copii mici şi va fi condusă de D-nele învăţătoare *Drăgulinescu, Vlădescu şi Zanchi*, care vor pregăti masa copiilor prin rotaţie cu săptămâna.

La cantina din Turcheş vor lua masa 25-30 copii în fiecare zi.

Primăria comunei şi Casa Culturală se îngrijesc de fondurile necesare pentru susţinerea cantinei.

Articolul *„Din obârşia ţărănească a Ardealului"*, datorit valorosului scriitor *Cezar Petrescu*, a fost reprodus din cotidianul *„România"* din Bucureşti, anul II. n. 279 din 10 Martie 1939.

„Dobrogea Jună" din Constanţa, are un supliment literar bine întocmit, care apare în redactarea dlui *E. V. Haralambie* şi al d-nei *Viorica Petru*, ca secretară de redacţie. Ne bucură faptul că la Constanţa gândul pentru literatură nu a murit, iar perseverenţa conducătorilor nu va întârzia să dea roadele aşteptate.

„Innoirea" dela Arad, *„nu acceptă forma violentă sub care ne exprimăm"* în discuţia ce am angajat-o cu *„Insemnările leşene"* în unul din numerile trecute ale noastre. E adevărat că nici noi nu întrebuinţăm asemenea limbaj decât în rare cazuri, dar în cazul dlui *Rafiova* sau *Rova*, cum l-o fi chemând, nu am crezut necesară forma frumoasă, deoarece am văzut printre rânduri, răutatea cu care am fost recenzaţi în

(urmare la pag. 146.)

Primul ALMANAH al ziarului
„ARDEALUL"
pe anul 1940 apare în
luna DECEMVRIE 1939

Săceleni! păstrați revista la loc de cinste. Oricând o veți găsi vă va aminti locuri scumpe vouă și părinților voștri.

— 25. XI. 1939. — 1500 ex. —

Abonații noștri *)

au plătit între 1–31 Octomvrie 1939

	Au achitat abonamentul pe anul:			
	1936	1937	1938	1939
Anghel Conduleț, funcționar, Satulung	100	—	—	—
Al. Bălan, primar, Tărlungeni		100	—	—
Marioara Popa, propr. Satulung		100	100	—
Dr. Simion Turtea, adv. Brașov		200	200	200
S. S. P. Debu, preot, Brașov			100	—
Constantin Ștefănescu, funcționar, Satulung			100	—
Lenuța Negură, soră de ocrotire, Satulung			100	—
Dumitru Voina, propr. autobuze, Brașov			100	—
Emil Mircan, funcț. Turcheș			100	—
Gheorghe Median, comerciant, Satulung			100	—
Radu Paraipan, comerciant, Ploești			100	100
Frații St. & Gh. Gologan, comercianți, Constanța			100	100
Al. Hogescu, ing. sub. dir. Brașov			150	150
Nicolae Perșoiu, comerciant, Brăila			150	150
Marcovatz, farmacist, Satulung				100
Andrei Kajcsa, industriaș Satulung				100
Daniil Drăghia, plut. maj. Brașov				100
Aronsohn & Co. expeditor Brașov				100
Ionel Tăraș, dir. Brașov				100
Eugen Zehan, ing. insp. silv. Alba-Iulia				100
Arpad Zöldy, cofetărie, Cernatu				100
Iuliu Antoni, industriaș Satulung				100
Ion Ovesea, comerciant, Brașov				100
Ioan Szöts, brutărie, Cernatu				100
Ionel Șipoș, contab. Baciu				100
Ion Dobros, comerciant, Cernatu				100
Simion Moldoveanu, picher, Turcheș				100
Ion R. Moroianu, econom, Turcheș				100
Justin Stankovsky, lt. colonel, Satulung				100
Ion Golea, comerciant, Medgidia				100
Eufrosina Dr. V. Roșculeț, Stănișești-Tecuci				150
Nicolae R. Colceag, prof. pens. Satulung				200
Iuliu Szabo, restaurator, Satulung				200
Gogu Mosloc, comerciant, Brașov				200
Popp Endre, advocat, Satulung				200
M. Bencze, comerciant, Cernatu				200
Iosif Crăciunel, dr. Satulung				200

*) Abonații sunt trecuți în ordinea în care au plătit abonamentul. Le mulțumim și pe această cale. Sprijinul acordat ne arată încăodată necesitatea acțiunii noastre și ne face să străduim în viitor pe același drum al Săcelelor de mâine.

	1937	1938	1939
Valeriu V. Bidu, dr. Sft. Gheorghe	100	100	—
Maria Iarca, directoare, Cernatu-Braşov		100	—
Gheorghe Axente, funcţionar, Sft. Gheorghe		100	100
Gheorghe Median, avocat, Braşov		100	100
Nicolae Tămârjan, înv. Zizin-Braşov			100
Const. Moga, dr. Braşov			100
Gheorghe Muşat, secretar, Sft. Gheorghe			100
Silvestru Garcea, preot. Cernatu-Braşov			100
Stela Roman, funcţionară Cernatu Braşov			100
Nicu Cătănoiu, restaurator, Braşov			200
Primăria Comunei Purcăreni Braşov			500

(continuare dela pag. 144).

„Insemnări Ieşene" din Septemvrie 1939.

Apoi spiritele plasate în recenzia, amintită, sunt aşa de stupide încât ne-a forţat a întrebuinţa limbajul potrivit nivelului cultural al recenzentului, pentru a ne putea pricepe.

Cerem totuşi revistei *„Innoirea"* să publice explicaţiile promise, pentru ca să poată înţelege şi recezenntul ieşean ce'nseamnă cultură locală şi rostul unei reviste provinciale.

Deocamdată noi am reprodus în numărul trecut părerea scriitorului *Victor Papilian*, care poate fi o *lămurire* destul de cuprinzătoare pentru *stimabilul* domn *Rafiova* dela Ieşi, căruia ne vom permite totuşi a-i răspunde, după ce vom fi în posesia colecţiei *„Insemnărilor Ieşene"*.

Era gata să încheiem *cronica* numărului de faţă, dacă ochii nu cădeau pe un volum, ce aşteaptă timid recenzarea. Coperta are următorul cuprins: *„Izvoraşul," Douăzeci ani* (1 Iunie 1919-1 Iunie 1939) *de activitate muzicală, folkloristică şi culturală.* Volumul cuprinde, în afară de câteva însemnări de necesară aducere aminte, şi *„glasuri de pretudindeni pentru Izvoraşul"* — anul 1939 — In acest volum, iniţiatorii şi redactorii acestei reviste pentru popor, *D-na Olimpia* şi preotul *Gh. N. Dumitrescu — Bistriţa,* după o muncă de 20 ani, reproduc o parte din recenziile ce le-a făcut presa revistei lor.

Iată o faptă care pare de necrezut. Să lupţi douăzeci de ani pe terenul folklorului naţional, reuşind să înjghebezi o revistă de frumoasă ţinută culturală, care să te cinstească mai mult decât toate bogăţiile ce le-ai fi strâns altfel. E cu adevărat uluitor

Iată cu drept cuvânt ce face dragostea de muncă chiar într'un umil sat cum e *Bistriţa-Meheidinţului.*

Fapta celor doi este cunoscută în toată ţara şi merită din plin gloria aceasta.

Şi acum, când bubuitul tunului acolo departe în apus nu a încetat, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru pace, ca neamul nostru să fie ferit de necazurile ce s'au abătut asupra altor neamuri, putând lucra la prosperarea şi înălţarea lui:

S'auzim de pace.

Victor Tudoran.

Români, cumpăraţi numai dela **Librăria**

ROMÂNIA

BRAŞOV, • Str. GH. BARIŢIU Nr. 13 • BRAŞOV

PROPRIETAR:

Constantin GH. Răduţoiu

Articole de librărie, papetărie şi cărţi literare.

Ecouri din presă despre „Plaiuri Săcelene".

— *Cotidianul* **„Tribuna"** *Cluj.* — a. II. nr. 232. — 9 Octomvrie 1939.

● Director: Ion Agârbiceanu. ●

Plaiuri Săcelene. Primim la redacție cu regularitate revista „Plaiuri Săcelene" redactată cu multă hărnicie de *Victor Tudoran*. Ultimul număr aduce prețioase și interesante colaborări ale dlor: Mitică Peteu, Victor Tudoran, Vasile Dima, Gh. Hudea, E. Ar. Zaharia, Ion Păltănea, Vlad Șeitan, Gh. Șerbu, etc. Numărul are o bogată cronică mărunță și săceleană.

Este interesantă această revistă care promovează valorile locului și specificul Săcelelor. Fiecare număr aduce un ceva inedit și deci o contribuție nouă literaturii noastre.

In al VI-lea an de apariție „Plaiuri Săcelene" este o bună revistă de provincie, care poate fi dată exemplu și altor tineri inimoși care încearcă să promoveze și să îndrăgească frumosul.

— *Cotidianul* **„Curentul"** *București.* — 12 Octomvrie 1939.

● Director: Pamfil Șeicaru ●

Plaiuri Săcelene. Revista *„Plaiuri Săcelene"* aduce în numărul 6-7 un sumar interesant din care reținem articolul dlui. Victor Tudoran, „Preotul Kiss Bela din Cernatu", notele literare semnate de dnii: Gh. Păltănea și Vlad Șeitan și altele.

- *Ziarul* **„Acțiunea Literară"** *: Buzău* - a. I. n. 2. — 1 Noemvrie 1939. —

● Dir. George Gh. Pâslaru. ●

Revista *Plaiuri Săcelene* a d-lui Victor Tudoran, din Săcelele Brașovului, apare cu dârzenia carecteristică rasei.

Redactorul ei, după câte știm, încă dela apariția revistei, nu a avut pretenția să facă literatură. Tipărește o publicație pentru a ține strâns legate amintirile mult risipitei familii a mocanilor. Să nu simtă că s'au deslipit de aceste șapte sate care le sunt patrie.

— *Cotidianul* **„Acțiunea"** *Galați* — 9 Octomvrie 1939.

● Director: Gh. Michăilescu ●

Plaiuri Săcelene. Frumoasa revistă care apare la Satulung Săcele sub direcția d-lui Victor Tudoran ne aduce cu acest număr (6-7 an. VI) un bogat și variat conținut semnat de d-nii: Mitică Peteu, Victor Tudoran, Vasile Dima, E. Ar. Zaharia, Ion Păltănea. Cronica literară este lucrată de d-nii Păltănea Gh. și Vlad Șeitan, cronica mărunță de d-nii Ion Păltănea și Victor Tudoran.

O mențiune specială versurile d-lui Vasile Dima intitulate IN MEMORIAM REGINAE MARIA.

Deasemenea demne de menționat cele două strofe ale poetului E. Ar. Zaharia intitulate „CÂNTECELE PRIMĂVERII".

Vom reveni cu altă ocazie asupra acestei reviste ce apare de peste 6 ani în frumosul ținut al Săcelelor.

Vom fi recunoscători acelor ce ne vor trimite adresele exacte ale rudelor și prietenilor de origine săceleană, despre care cred că ar putea abona revista.

Plaiuri Săcelene

revistă de atitudini și probleme săcelene.

DIRECTOR:
VICTOR TUDORAN

apare odată pe lună.

COLABORATORI:

Vasile Băncilă, prof.; Ioan Al. Bran-Lemeny, scriitor; D. G. Constantinescu, ing. agr. insp.; Pimen Constantinescu, prof.; M. Ar. Dan, ing. prof. univ; Gheorghe Dragoș, asist univ; Silvestru Garcea, preot; N. G. V. Gologan dr. economist; Ion I. Ionică, prof.; Vasile Ivan, insp.; Ion Jalea, sculptor; Victor Jinga, prof. univ.; Petru Leucă, preot; Mihail Lungianu, scriitor; Victor Marin, preot; George Moroianu, prof. univ.; I. G. Munteanu, prof.; Aurel A. Mureșianu, istoric; Nicolae Pană, inv. dir.; Zenovie Popovici, preot; Daniil Purcăroiu, preot; Gheorghe Șerbu preot; Dr Ilie Toma, asist. univ.; și tinerii publiciști săceleni: Al. Stroe-Militaru, Dimitrie Danciu, Nicolae G. Moisiu, Nicolae Verzea, Valeriu Calciu, Victor Ion Critu, Gigi Deleanu, Ion Despan, Lucian Ducșoara, Ion Moisiu, N. Moroianu, Florica Mosloc, Niță Pârciog, Ion Perșinariu, Ioan B. Peteu, Mitică Peteu, Ion Sulu, Mihai I. Tepșan, Vlad Șeitan.

VREM

să răscolim trecutul celor ce-au cutreerat pământul românesc, să înfățișem prezentul văduvit de măreția trecutului, să despicăm drum nou prin vremuri Săcelelor de mâine și să contribuim cu toată puterea noastră de muncă tinerească, la ridicarea acestor plaiuri mocănești.

ABONAMENT ANUAL:

Particulari	Lei 100
Abonamente de sprijin dela	„ 150
Societăți culturale, școli	„ 200
Instituții și autorități	„ 400

Un număr simplu Lei **10.**—
Număr dublu . . „ **15.**—

Abonamentul la ediția populară este Lei **60.**—
dar plătit înainte prin mandat poștal.

oooo

Revistă fondată în anul 1934.
Cont la C. E. C. Nr. 25.187

oooo

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA

Plaiuri Săcelene

SATULUNG — SĂCELE — |Jud. BRAȘOV|

Tip. Cultura Brașov.